

[Julia.]

Anstalt der er Tale om. Jeg finder det rigtigt, at Taksternes Fastsættelse har nogen Relation til den Udgift, det vilde medføre for Forældre eller Værge at have de paa-gældende i Hjemmet; denne Udgift anslaaes i Bemærkningerne til 300 Kr. aarlig, og derfor fastsættes der en Anstaltspris paa 400 Kr. om Aaret, hvad jeg i og for sig finder meget rimeligt.

Jeg synes dog, der rejser sig det Spørgsmaal, om de Forældre eller Værger, der har flere f. Eks. aandsvage Børn, som maa anbringes paa Anstalt, saa skal betale det samme Beløb for hvert enkelt; men dette kan maaske drøftes i det Udvalg, der forhaabentlig bliver nedsat. At der maa betales mere for en voksen Patient, er rimeligt.

Som Lovforslaget er affattet, fastsætter Ministeren Taksterne hvert Aar inden Udgangen af Februar Maaned, vel at mærke efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg. Det er dog et Spørgsmaal, om det ikke var naturligt, at det skete efter Forhandling med begge Rigsdagens Finansudvalg, men ogsaa dette kan drøftes i Udvalg. Mit Parti ønsker nemlig Lovforslaget behandlet i et Udvalg, bl. a. for at faa forskellige Oplysninger angaaende den kontrolerede Familiepleje samt om Driftsudgifter og Administration paa de forskellige Anstalter. Men jeg kan tilsige mit Partis Medvirken til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

C. J. F. Sven: Lovforslaget tilsigter at udfylde et lille Hul, der er fremkommet ved Socialreformens Vedtagelse, idet det efter denne ikke er helt klart, om de Takster, der omhandles i Loven, skal fastsættes administrativt eller ved Lov. Vi for vort Vedkommende finder det rigtigst, at Størrelsen af Taksterne for Anbringelse paa Anstalter fastsættes af Lovgivningsmagten under den Form, at Bevillingsmyndigheden skal tiltræde de Takster, Socialministeren indstiller. Men ligesom den ærede foregaaende Taler maa vi mene, at man ved Bevillingsmyndigheden ikke ensidigt kan forstaa Folketingets Finansudvalg; det andet høje Tings Finansudvalg maa med paa lige Fod.

Lovforslaget indeholder ikke noget positivt om, paa hvilket Grundlag Taksterne skal fastsættes, bortset fra, at man har nævnt 2 Momenter, der vil være at tage i Betragtning. Til Gengæld er Bemærkningerne til Lovforslaget særdeles omfattende og instruktive, og det kan kun paaskønnes af Rigsdagen, at Regeringen, naar den

fremsetter Lovforslag som dette, gør udførligt Rede for de Synspunkter, som Ministeriet vil lade være afgørende, naar til sin Tid Spørgsmaalene in concreto skal afgøres.

Da Lovforslaget vil komme i Udvalg, skal jeg ikke opholde det høje Ting med nærmere Redegørelse for, hvorledes vi ser paa de Bemærkninger, der er knyttet til Lovforslaget, og som ogsaa efter mit Skøn indeholder mange rigtige Ting, men afventer den kommende Udvalgsbehandling, som vi for vort Vedkommende gerne vil være med til at fremme saa hurtigt som muligt.

A. M. Hansen: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag, der gaar ud paa at fastsætte visse faste, relativt lave Takster som Betaling for Anbringelse af Personer, der i Henhold til § 66 i Lov om offentlig Forsorg undergives Særforborg. Grunden til dette Lovforslags Fremkomst er, at Staten i Fremtiden skal overtage alle Udgifter vedrørende Forsorgen efter Sociallovens § 66 for de Personer, der efter denne Lovs Regler maa anses for trængende, og Lovforslaget vedrører derfor kun dem, der ikke i Lovens Forstand er trængende, og som derfor helt eller delvis skal udrede Betalingen selv.

Jeg kan tiltræde Bestemmelserne i § 1, hvorefter Taksterne hvert Aar fastsættes af Socialministeren efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg. Jeg vil gerne vende mig mod den Betragtning, som blev gjort gældende af de ærede to foregaaende Talere, at det burde være efter Forhandling med begge Rigsdagens Finansudvalg. Jeg mener netop, det bør være saaledes, at Socialministeren forhandler med Folketingets, og kun med Folketingets Finansudvalg, thi derved lægges Ansvaret dør, hvor det skal, idet det til sidst maa havne hos den parlamentariske Minister, og det vil det ikke kunne gøre, naar Ministeren skal rette sig efter begge Rigsdagens Finansudvalg, i hvert Fald ikke i samme Grad — navnlig da ikke saa længe de to Finansudvalg har et forskelligt Flertal.

Jeg finder det rigtigt, at der i videst muligt Omfang fastsættes ensartede Takster inden for den samme Forsorgsgruppe, og under Henvisning til den i Bemærkningerne givne udførlige Redegørelse for de forskellige Principper og for Betalingens Fastsættelse skal jeg udtale, at jeg i det store og hele kan billige det Resultat, den højtærede Minister er kommet til i sine Overvejelser.

De enkelte Takster finder jeg ikke